

Maastricht, 17-3-1959
Turennestraat 21,

Hooggeachte Heer Prick,

Hartelijk dank voor Uw goede brief van 12 dezer en mijn inwendige stille hulde voor al wat U en met U Lily voor „de Tocht” hebben gedaan en nog doen. Die onbetekenende tikfoutjes of hoe ook zijn voor mij geen hinder; wat voor mij wordt gedaan, gebeurt niet voor de Koningin en behoeft evenmin kerkwerk te zijn, zoals oude (en misschien ook jongere) timmerlieden, dat uitdrukten. De hoofdzaak is, dat de geest, die in al deze dingen moet verwijlen, springlevend is en liever nog zijn tijd vooruit.

Al heeft het niet die haast, als de copieën gereed zijn, zal ik ze gaarne en de week na Pasen uit Uw handen ontvangen en intussen uitkijken naar enigerlei compensatie, die mijn waardering tracht tot uitdrukking te brengen.

In verband met deze aangelegenheid heb ik in het ex. van „Emeritaat” dat ik aan Dr. K Meeuwesse presenteerde van „de Tocht” melding gemaakt. Maar, al verzond ik het op 6 maart, tot vanmorgen, 17 maart heb ik nog geen teken van leven van die zijde gehoord.

Bij het toezenden van mijn present. ex. heb ik, behalve dan in Uw exemplaar, zowat afscheid genomen aan de geadresseerden. De opdracht luidde ongeveer:

Met het eind van mijn dichterlijke reizen (of omzwervingen of iets dergelijks) in zicht

voor die en die:...

Bij het ex. voor Dr. K.M. nog ertussen, waarin ook „De Tocht” werd gemaakt. Dit bij wijze van preludium.

Enfin, maar afwachten, misschien komt nog iets van hem.

Bovenvermelde opdracht heeft mij van

(2

de zijde va Adriaan de Roover wel een zeer ontroerende brief bezorgd, die mij werkelijk gepakt heeft.

Het spreekt vanzelf, dat ik U na al onze correspondentie weer eens graag persoonlijk zou ontmoeten en zeker zoals U het voorstelt in de week na Pasen, Op het ogenblik is het zo en dit wordt hier zeer in étappes gedaan,

dat de grote-poets-itis er besmettelijk heersende is. Wanneer dit is afgelopen kan ik nu nog niet profeteren. Er is al vertellend zoveel meer af te doen, dan voor mij schriftelijk mogelijk is.

Naar het U ontbrekende afdrukje van Jong Kultuurleven zal ik eens rondkijken hier in de papieren gebergten, die mij omgeven.

Ik heb op zekere avond, meen ik, bekende stemmen langs mijn raam gehoord, maar het is niet helemaal tot mij doorgedwongen blijkbaar. Wij hebben hier wel eens geklop op de ruiten. Eerst meende ik, dat het mijn broer was, die zich ook op deze wijze herkenbaar maakt bij aankomst. Het bleek echter een meisje te zijn, dat hem dat bij herhaling leverde en dat ik dan in de verte (het was altijd 's avonds) stevig zag wegstappen.

U hebt gelijk, als U verloving en wat de eindelijke verbintenis aangaat, als een innerlijke belevenis en feest wilt zien en al dat soms zo belachelijk-uiterlijke wilt vermijden.

U dus een bond op brede basis wensend, met vele hartelijke dichtergroeten voor U beiden, waarvan ik gaarne ben

Uw dankbare

Pierre Kemp